

tallet Mod til under de nuværende politiske Forhold at fremsætte sit Forslag. Det laa i Sagens Natur, at det ikke kunde falde os ind under disse Forhold, hvor det ene Forslag efter det andet ved Regeringens Modstand falder dødt til Jorden, at reise et Spørgsmaal af denne Natur. Man troede da at burde overlade dette til den velvillige Opmærksomhed for Sagen selv, som maatte findes omkring hos Befolkningen, og som efter vor Tilid til den dog vilde afværge en Del af den tilstedeværende Nød. Men tilbels mod Forventning har den høitærede Conseilpræsident viist en større Smøbekommen mod Arbejderdeputationen, end vi ere vante til under lignende Forhold at møde hos ham. Vi tage med Glæde mod dette Bink for at udvikle de Spirer, som ligge i denne hans Udtalelse, lidt videre, saaledes at de kunde bære virkelig Frugt og saaledes at det ikke blot blev et Spørgsmaal til Gjenstand for Telegammer omkring i Landet og Artikler i Dagbladene — thi deraf leve Arbejderne ikke — men saaledes at det kunde føre til virkelig Nytte for Sagen selv. Altsaa i den Henseende har det ærede Medlem fuldstændig Ret; jeg yder den høitærede Regering den Fortjeneste, som i den Henseende tilkommer den. Men jeg vil sige: Denne Fortjeneste kunne vi flaa en Streg over, hvis den høitærede Minister ikke gaar ind paa vort Forslag; thi da er det Hele kun en Storm i et Glas Vand.

Clausen: Det Vædringsforslag, som jeg i Forening med en Del Medlemmer her i dette Thing har tilladt mig at stille under Nr. 13 til § 13, 2det Stykke, kunde jeg indskrænke mig til at motivere meget kort i Betragtning af de velvillige Udtalelser, der som fra den ærede Ordfører, og som jeg maa formode ville vinde Tilslutning hos Flertallet. Jeg kunde indskrænke min Motivering, naar ikke det ærede Medlem for Præsø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) havde gjort den Bemærkning, at ved dette Vædringsforslag vilde Falster faae baade i Rose og Sæt; thi dette gjør det nødvendigt for mig at give en Fremstilling af Sagens Gang, da dette Vædringsforslag navnlig refererer sig til en Bevilling, som blev given paa Finantsloven forrige Aar. Ærede Medlemmer ville erindre, at man ifjor bevilgede 40,000 Kr. til Lettelse i Digebyrden for Lodsæierne paa Falster. Anledningen dertil var, at da man vedtog Digeloven i 1873, vedtog man den under Hensyn til den Stabe, der allerede var stet; men en senere Stormflod foranledigede betydelig større Udgifter, og paa Grund af disse Udgifter og de Klager, der fra forskjellige Sider indkom om det byrdefulde Tryk, som Digebyrden foraarsagede, vedtog man ogsaa ifjor at yde 40,000 Kr., som sammen med de godt 20,000 Kr., der vare komne fra Centralkomiteen, vare tilstrækkelige til at dække det Tab, som var foraarsaget ved den sidste Stormflod for Lodsæiernes

Bekommende. Jeg mente den Gang, at dette Belsb var temmelig lille, og stillede et Vædringsforslag til en Forhøielse deraf. Dette Vædringsforslag mødte Modstand navnlig fra den høitærede Ministers og tilbels ogsaa fra Finantsudvalgets Side. Jeg tillod mig da at henvise til de forøgede Udgifter, som Digelaget mulig vilde faae, dels ved de mange Høfder, der vilde blive byggede, dels ved Bedligeholdelsen af dem, da det havde viist sig, at de, der vare udførte, vare byggede saa soage, ja man kunde sige usforsvarligt. Den høitærede Minister, saa vel som det ærede Medlem for Præsø Amt's 1ste Valgkreds, der nu kom med denne Bemærkning, modsatte sig begge mit Vædringsforslag, hvorimod det tydelig fremgik og klart fremgaar af Rigsdagens Forhandlinger ifjor, at de vilde holde de Bekostninger, som Lerklintens Bedligeholdelse vilde medføre, udenfor Digelaget. Det ærede Medlem for Præsø Amt's 1ste Valgkreds udtalte sig endog meget tydelig i den Anledning. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord af, hvad han sagde, hvilke ville vise, at det Vædringsforslag, som jeg har stillet, stet ikke gaar videre end netop til det Standpunkt, som det ærede Medlem indtog ifjor overfor dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde nemlig: „Det, som man tillige nu maa søge at opnaa, er, at Digerne overleveres til fremtidig Bedligeholdelse af Digelaget. Jeg haaber, at det vil lykkes den ærede Minister at komme til det Resultat, saa snart ske kan, men deraf vil ganske vist være Følge, at Lerklinten med dens Høfder, eller hvad man vil kalde dem, maa stilles ud fra Digelaget, og saa maa det være Fremtiden forbeholdt, om man kommer til det Resultat, at Bevarelsen af denne Lerklint er af saa stor Betydning for det Hele, ikke alene for de enkelte Beboere, som kunne bo bagved eller paa Klinten, men for hele Sydsfalster, ja for Lolland med, at man maa gjøre den yderste Anstrengelse for at bevare denne Klint, og fremdeles, om disse Anstrengelser ville overstige Beboernes Kræfter. Først naar disse Undersøgelser ere foretagne, kan der være Tale om, at Staten i større eller mindre Udstrækning paatager sig at yde Understøttelse dertil. Det er altsaa dette, jeg vil gjøre gjældende, og jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at efter at disse 40,000 Kr. ere bevilgede, og Digerne overleverede til Digelaget til fremtidig Bedligeholdelse, og dernæst Lerklinten udstilles fra Digelaget, vil den ærede Forslagsstellers hele Betragtning om de Høfders mindre gode Beskaffenhed, som allerede nu ere byggede udenfor Lerklinten, være irrelevant.“ Deraf fremgaar det jo tydelig, at disse 40,000 Kr., som bleve bevilgede, og som skulde ydes Lodsæierne til Lettelse i deres Byrde, saasnart Digerne vare overleverede, vare udelukkende til Digelaget, og at Lerklinten og Omkostninger ved Høfder og deslige fuldstændig